ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **R. J D.,** zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2018, č. j. 18 A 6/2018 – 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 10. 2017, č. j. KRPT-234234-16/ČJ-2017-070022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 5 měsíců.

[2] Žalobce podal proti citovanému rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018, č. j. CPR-31961-6/ČJ-2017-930310-V230, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji shora označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce v žalobě uplatnil pouze jeden žalobní bod, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stran přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Podle krajského soudu se žalovaný dostatečně zabýval tvrzeními stěžovatele o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života. Podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu jsou pro posuzování otázek cizineckého práva, a tedy i problémů týkajících se správního vyhoštění, rozhodující faktory, mezi které nesporně patří i rodinná situace cizince, počet nezletilých dětí a jejich věk včetně toho, jak může být jeho soukromý nebo rodinný život narušen. Žádnou takovou skutečnost však žalobce ani netvrdil. Na území České republiky žije pouze jeho nevlastní bratr a bratranci; syn žalobce žije v USA. Stěžovatelem tvrzené skutečnosti podle názoru krajského soudu nezakládají nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného co do posouzení případného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce uložením správního vyhoštění tak dle názoru krajského soudu odpovídá náležitostem odůvodnění správního rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu a rozhodně nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.

III.

[4] Proti rekapitulovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel obsáhle zrekapituloval závěry žalovaného a krajského soudu stran zásahu do soukromého a rodinného života a shledal je nepřezkoumatelnými. Podle stěžovatele se žalovaný řádně nezabýval okolnostmi, které brání vyhoštění stěžovatele (bez bližší specifikace – pozn. soudu). Toto pochybení pak nevypořádal ani krajský soud. Rozhodnutí žalovaného je nadto vnitřně rozporné. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že neshledal důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňoval, že se dopustil shora popsaného protiprávního jednání [porušení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců], a to tím, že pobýval na území ČR bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Stěžovatel poukazoval na nepřezkoumatelnost, resp. vadnost rozhodnutí

žalovaného a rozsudku krajského soudu. Podle stěžovatele nebyla řádně posouzena otázka přiměřenosti zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život. Vázán dispoziční zásadou, která ovládá řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 - 27, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, atp.), zabýval se Nejvyšší správní soud pouze uplatněnými námitkami a nepřisvědčil jim.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[9] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).

[10] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu splňují požadavky přezkoumatelnosti. Žalovaný i krajský soud se důkladně zabývali námitkami stěžovatele, ve kterých poukazoval na nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Argumentace obsažená v rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody žalovaného a následně i soud vedli k jim učiněným závěrům.

[11] Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, ten důkladně zkoumal otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Zabýval se všemi tvrzeními stěžovatele a věc posoudil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, resp. Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy (blíže např. rozsudek soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, nebo rozsudek ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34). Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl v rámci protokolu o výslechu účastníka správního řízení dotázán na veškeré možné vazby k ČR a domovskému státu, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí. V průběhu prvostupňového správního řízení měl možnost se i nad rámec otázek správního orgánu I. stupně vyjádřit a uvést veškeré skutečnosti, které považoval za významné pro řízení o správním vyhoštění. V prvostupňovém řízení však z hlediska rodinných vazeb pouze uvedl, že na území ČR má nevlastního bratra (občana ČR). Dále pak poukazoval na vztah ke svému otci (občanovi ČR, který zemřel v roce 1995) a matce (která je občankou Polské republiky, přičemž stěžovatel s ní nepobýval ani ve společné domácnosti). Dále bylo zjištěno, že na území České republiky nežijí stěžovatelovy děti; stěžovatel má dospělého syna (občana USA), který žije v USA. Ani v odvolání kromě uvedených rodinných vazeb pak nesdělil žádnou novou skutečnost, která by vyvolávala nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života. Žádnou takovou skutečnost pak nezjistil ani žalovaný v rámci odvolacího řízení, a proto uzavřel, že vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. S uvedeným hodnocením se pak ztotožnil i krajský soud, který řádně vypořádal i námitku obecně poukazující na nepřiměřenost vyhoštění.

[12] Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze stěžovatelem (obecně) tvrzený vztah k jeho nevlastnímu bratrovi či další jím uváděné skutečnosti (vztah k zemřelému otci, vztah k České republice atp.) považovat za nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života. Podle konstantní judikatury takovým důvodem mohou být např. zájmy nezletilého dítěte (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Nunez proti Norsku*). Stěžovatel však žádný takový důvod ve správním řízení netvrdil. V kasační stížnosti se pak omezil na obecnou polemiku se závěry žalovaného, který jak bylo uvedeno výše, se zabýval všemi důvody uvedenými v odvolání. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti ani nekonkretizoval, s jakou zásadní skutečností (která by vyvolávala nemožnost správního vyhoštění) se žalovaný opomněl ve svém rozhodnutí vypořádat. Jak přitom vyplývá např. z rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21, je primárně na vyhošťovaném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě „*existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy.*“ Pokud pak stěžovatel začal nově tvrdit v řízení o kasační stížnosti

(nadto v rámci žádosti o přiznání odkladného účinku a nikoliv v samotné kasační stížnosti), že na území České republiky žije se svou družkou, konstatuje soud, že „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Z procesní opatrnosti soud dodává, že stěžovatel ani neuvedl, z jakého důvodu by daná skutečnost vyvolávala nepřiměřenost vyhoštění, resp. z jakého důvodu by společný život nemohli s družkou realizovat v USA. Nutno doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srv. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, a dále usnesení Ústavního soudu ze dne, 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Stejný postoj v minulosti zaujal rovněž Evropský soud pro lidská práva např. v rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10. Nejvyšší správní soud nikterak nepopírá ani význam činnosti, kterou stěžovatel podle svých tvrzení realizuje na území České republiky, z právní úpravy ani judikatury však nelze dovodit, že by pouze uvedený aspekt vyvolával nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Nelze nadto přehlédnout ani to, že vyhoštění bylo stěžovateli uděleno na poměrně krátkou dobu (na 5 měsíců). Soud dále nesdílí ani názor stěžovatele, že by si žalovaný v rozhodnutí protiřečil. Žalovaný v rozhodnutí uvedl vnitřně soudržnou a logickou argumentaci. To stejné platí i pro rozsudek krajského soudu.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, která by vyvolávala nutnost zrušení rozsudku krajského soudu či rozhodnutí žalovaného. Jejich rozhodnutí mají oporu ve spisu a právní úpravě. Nejvyšší správní soud se proto s jejich závěry plně ztotožňuje a v plném rozsahu je přebírá.

[14] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku (kasační stížnosti) bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud rovněž nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu